

Arrest

nr. 307 962 van 6 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 22 augustus 2017 aangetroffen op het grondgebied. Er werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Bij arrest nr. 215 666 van 24 januari 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep tegen deze beslissing.

1.2. Op 19.09.2017 legde verzoeker met de Nederlandse S.J. een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de Stad Aalst. Op 06.11.2017 werd de registratie van wettelijke samenwoning geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, daar het een schijnwettelijke samenwoning betrof.

1.3. Op 4 maart 2018 werd een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten genomen, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Bij arrest nr. 201 418 van 20 maart 2018 werd bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van deze beslissing bevolen.

1.4. Op 06.03.2019 huwde verzoeker met de Nederlandse S.J. in Rotterdam.

1.5. Op 15.04.2019 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Aalst deze huwelijksakte te erkennen.

1.6. Op 2 juli 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie, als feitelijke partner van J.S., van Nederlandse nationaliteit. Op 30.11.2020 werd beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Bij arrest nr. 254 474 van 12 mei 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep tegen deze beslissing

1.7. Op 6 december 2021 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse partner.

1.8. Op 2 juni 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het tegen deze beslissing ingediende beroep wordt verworpen door de Raad bij arrest nr. 279 905 van 9 november 2022.

1.9. Op 16.06.2023 deed verzoekende partij samen met mevrouw H.-B. een huwelijksaangifte.

1.10. Op 16.01.2024 werd verzoeker aangehouden door de onderzoeksrechter, omwille van verdenkingen van partnergeweld, wat op 15.1.2024 op heterdaad werd vastgesteld. Verzoeker werd overgebracht naar de gevangenis van Gent.

1.11. Op 22.3.2024 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld wegens intrafamiliaal geweld. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel (met aftrek van de periode die hij in voorlopige hechtenis heeft doorgebracht).

1.12. Verzoeker dient op 29 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op 26 april 2024 door een protection officer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord.

1.13. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 mei 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing ingediend beroep leidt tot arrestnr. 307 228 van 27 mei 2024 waarbij de voormelde beslissing bevestigd wordt.

1.14. Op 29 mei 2024 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Dit is de thans bestreden akte. Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1):

Naam: A.

Voornaam: I.A.

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

o 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel in zijn Nigeriaans paspoort.

o 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd tegen zijn partner of een persoon met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft, feiten waarvoor hij op 22.03.2024 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Gent op 15.01.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van intra-familiaal geweld. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er politionele vaststellingen zijn van de slagen, waaronder de verklaringen van het slachtoffer, zijn partner, die gesteund worden door de op haar vastgestelde verwondingen waarvan er foto's voorhanden zijn evenals een medisch attest. Betrokkene heeft zijn partner meermaals slagen en verwondingen toegebracht, ondermeer op 9 oktober 2023 en op 15 januari 2024 te 9030 Mariakerke. Dergelijke feiten brengen trauma toe aan het slachtoffer en verhogen het gevoel van onveiligheid in de samenleving. Het gedrag van betrokkene wijst op een agressieve ingesteldheid zonder respect voor de fysieke integriteit van zijn partner, hetgeen zonder meer bedreigend is voor de geviseerde persoon en de openbare veiligheid. Feiten van partnergeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Het gevaar op recidive en mogelijke escalatie is niet denkbeeldig gelet op de ingesteldheid van betrokkene, alsook gelet op het meervoudige van de feiten, zoals daartoe aanwijzingen zijn, en de relationele context ervan. Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene vulde de vragenlijst van de politie met betrekking tot het hoorrecht in op 15.01.2024 en deze van Dienst Vreemdelingenzaken op 22.01.2024. Betrokkene verklaarde sinds 2009 in België te zijn. Hij is in het bezit van een Nigeriaans paspoort, dewelke zich in het gevangenisdossier bevindt. Betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben in België, maar wel andere familieleden, namelijk C.M.S. wonende in Brussel. De aard van de relatie met deze persoon wordt niet nader toegelicht door betrokkene. Na opzoeken kan deze persoon niet worden teruggevonden in de gegevensbank van Dienst Vreemdelingenzaken, althans niet met deze schrijfwijze. Het is dus niet aannemelijk dat deze persoon legaal in België verblijft. Bovendien heeft betrokkene de graad van gezinsleven met deze persoon niet aangetoond noch zijn afhankelijkheid van deze persoon. Betrokkene verklaarde een duurzame relatie te hebben met H.-B. J. wonende te Gent. Zij heeft de Belgische nationaliteit en is tevens het slachtoffer van de feiten waarvoor hij op 22.03.2024 werd veroordeeld. Uit het gevangenisdossier blijkt dat zij hem bezoekt in de gevangenis. Betrokkene heeft op 08.08.2023 een aangifte van huwelijk ingediend bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent met deze dame. Het feit dat betrokkene aangifte heeft gedaan van het voornemen om te huwen geeft hem geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen met oog op dit huwelijk. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden bovendien te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijk zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven. Uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het feit dat betrokkene een partner heeft in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Het is opmerkelijk dat de feiten van slagen en verwondingen zijn gepleegd op de partner in kwestie. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Op 19.07.2017 werd er een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekend tussen betrokkene en zijn toenmalige partner, J.S.. Op 06.11.2017 werd deze wettelijke samenwoning geweigerd door het Team Vreemdelingenzaken van de Stad Aalst. Op 06.03.2019 zijn beiden gehuwd in Rotterdam, Nederland. De burgerlijke stand van Aalst weigerde de erkenning van dit huwelijk op 15.04.2019. Gezinshereniging met J.S. werd dan ook logischerwijze op 30.11.2020 geweigerd. Een 2de procedure

gezinshereniging werd op 02.06.2022 geweigerd. Gezien de actuele relatie van betrokkene met H.-B. J. zou het aannemelijk moeten zijn dat de relatie met J.S. werd stopgezet. Tijdens zijn interceptie door de politie op 14.01.2024 heeft betrokkene echter verklaard nog steeds een langdurige relatie te hebben J.S.. Tevens blijkt uit een vragenlijst afgenomen door de politie dat betrokkene kinderen, broers en zussen heeft in zijn land van herkomst. Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden niet aangenomen. Betrokkene verklaarde diabetes te hebben en een hoge bloeddruk. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Verder verklaarde hij niet naar Nigeria te willen terugkeren. Hij verklaarde dat hij reeds 16 jaar in Europa is en dat hij geen opvang heeft in zijn land van herkomst. Hij heeft de eigendommen van zijn familie verkocht om naar België te komen en hier zijn leven uit te bouwen. Hij verklaarde dat als hij terug zou gaan naar Nigeria, hij daar riskeert vermoord te worden omdat hij zijn eigendommen heeft verkocht. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn, namelijk doordat hij daar geen opvang heeft, volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden aannemelijk te maken. Wat betreft de vrees om in Nigeria vermoord te worden omdat hij de eigendommen van zijn familie heeft verkocht, komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van oorsprong zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Een eventualiteit dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Een reëel risico op blootstelling aan een onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden werd niet aangetoond. Op 29.03.2024 heeft betrokkene internationale bescherming gevraagd in het Centrum voor Illegalen van Brugge. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hem uiteindelijk de statuten van subsidiaire bescherming en vluchteling geweigerd op 27.05.2024. Een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22.01.2021 en op 05.07.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. 8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Op 19.07.2017 werd er een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekend tussen betrokkene en zijn toenmalige partner, J.S.. Op 06.11.2017 werd deze wettelijke samenwoning geweigerd door het Team Vreemdelingenzaken van de Stad Aalst. Op 06.03.2019 zijn beiden gehuwd in Rotterdam, Nederland. De burgerlijke stand van Aalst weigerde de erkenning van dit huwelijk op 15.04.2019. Gezinshereniging met J.S. werd dan ook logischerwijze op 30.11.2020 geweigerd. Een 2de procedure gezinshereniging werd op 02.06.2022 geweigerd. Op 29.03.2024 heeft betrokkene internationale bescherming gevraagd in het Centrum voor Illegalen van Brugge. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hem uiteindelijk de statuten van subsidiaire bescherming en vluchteling geweigerd op 27.05.2024. o Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd tegen zijn partner of een persoon met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft, feiten waarvoor hij op 22.03.2024 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Gent op 15.01.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van intra-familiaal geweld. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er politionele vaststellingen zijn van de slagen, waaronder de verklaringen van het slachtoffer, zijn partner, die gesteund worden door de op haar vastgestelde verwondingen waarvan er foto's voorhanden zijn evenals een medisch attest. Betrokkene heeft zijn partner meermaals slagen en verwondingen toegebracht, ondermeer op 9 oktober 2023 en op 15 januari 2024 te 9030 Mariakerke. Dergelijke feiten brengen trauma toe aan het slachtoffer en verhogen het gevoel van onveiligheid in de samenleving. Het gedrag van betrokkene wijst op een agressieve ingesteldheid zonder respect voor de fysieke integriteit van zijn partner, hetgeen zonder meer bedreigend is voor de geviseerde persoon en de openbare veiligheid. Feiten van partnergeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Het gevaar op recidive en mogelijke escalatie is niet denkbeeldig gelet op de ingesteldheid van betrokkene,

alsook gelet op het meervoudige van de feiten, zoals daartoe aanwijzingen zijn, en de relationele context ervan. Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of zonder verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd tegen zijn partner of een persoon met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft, feiten waarvoor hij op 22.03.2024 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Gent op 15.01.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van intra-familiaal geweld. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er politionele vaststellingen zijn van de slagen, waaronder de verklaringen van het slachtoffer, zijn partner, die gesteund worden door de op haar vastgestelde verwondingen waarvan er foto's voorhanden zijn evenals een medisch attest. Betrokkene heeft zijn partner meermaals slagen en verwondingen toegebracht, ondermeer op 9 oktober 2023 en op 15 januari 2024 te 9030 Mariakerke. Dergelijke feiten brengen trauma toe aan het slachtoffer en verhogen het gevoel van onveiligheid in de samenleving. Het gedrag van betrokkene wijst op een agressieve ingesteldheid zonder respect voor de fysieke integriteit van zijn partner, hetgeen zonder meer bedreigend is voor de geviseerde persoon en de openbare veiligheid. Feiten van partnergeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Het gevaar op recidive en mogelijke escalatie is niet denkbeeldig gelet op de ingesteldheid van betrokkene, alsook gelet op het meervoudige van de feiten, zoals daartoe aanwijzingen zijn, en de relationele context ervan. Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22.01.2021 en op 05.07.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. 8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Op 19.07.2017 werd er een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekend tussen betrokkene en zijn toenmalige partner, J.S.. Op 06.11.2017 werd deze wettelijke samenwoning geweigerd door het Team Vreemdelingenzaken van de Stad Aalst. Op 06.03.2019 zijn beiden gehuwd in Rotterdam, Nederland. De burgerlijke stand van Aalst weigerde de erkenning van dit huwelijk op 15.04.2019. Gezinshereniging met J.S. werd dan ook logischerwijze op 30.11.2020 geweigerd. Een 2de procedure gezinshereniging werd op 02.06.2022 geweigerd. Op 29.03.2024 heeft betrokkene internationale bescherming gevraagd in het Centrum voor Illegalen van Brugge. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hem uiteindelijk de statuten van subsidiaire bescherming en vluchteling geweigerd op 27.05.2024. Betrokkene vulde de vragenlijst van de politie met betrekking tot het hoorrecht in op 15.01.2024 en deze van Dienst Vreemdelingenzaken op 22.01.2024. Betrokkene verklaarde diabetes te hebben en een hoge bloeddruk. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Verder verklaarde hij niet naar Nigeria te willen terugkeren. Hij verklaarde dat hij reeds 16 jaar in Europa is en dat hij geen opvang heeft in zijn land van herkomst. Hij heeft de eigendommen van zijn familie verkocht om naar België te komen en hier zijn leven uit te bouwen. Hij verklaarde dat als hij terug zou gaan naar Nigeria, hij daar riskeert vermoord te worden omdat hij zijn eigendommen heeft verkocht. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn, namelijk doordat hij daar geen opvang heeft, volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden aannemelijk te maken. Wat betreft de vrees om in Nigeria vermoord te worden omdat hij de eigendommen van zijn familie heeft verkocht, komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van oorsprong zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet

op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Een eventualiteit dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Een reëel risico op blootstelling aan een onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden werd niet aangetoond. Op 29.03.2024 heeft betrokkene internationale bescherming gevraagd in het Centrum voor Illegalen van Brugge. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hem uiteindelijk de statuten van subsidiaire bescherming en vluchteling geweigerd op 27.05.2024. Een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden wordt dan ook niet aangenomen.” (...).“

1.15. Op 29 mei 2024 treft verweerder tevens een inreisverbod voor 8 jaar ten aanzien van verzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13 septies vervat ligt.

Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht.

De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13 septies.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende

karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan voor wat betreft deze beslissing.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In eerste middel werpt verzoeker op:

*“Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet - schending van het artikel 8 van het Europees verdrag betreffende de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden - schending van de zorgvuldigheidsplicht - schending van het beginsel van evenredigheid - schending van het artikel 22 bis van de gecoördineerde Grondwet 1994 - schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet
Eerste onderdeel: Het artikel 8 EVRM – recht op gezinsleven”.*

Hij betoogt als volgt:

“1.

Artikel 1 van het EVRM definieert het toepassingsgebied ratione personae van het EVRM.

Het legt de staten de verplichting op om deze kern van ‘basisrechten’ te respecteren ten aanzien van ‘eenieder die onder zijn rechtsmacht sorteert’. Een persoon in precair verblijf sorteert feitelijk onder de rechtsmacht van de staat. De staat is immers bij machte om dwangmaatregelen te nemen ten aanzien van personen op haar grondgebied in illegaal of precair verblijf.

Hoewel het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de staat een legitiem belang heeft bij het controleren en reguleren van migratie, heeft het Hof ook nuances aangebracht en heeft zij situaties vastgesteld waarbij de staat de grenzen van haar legitiem belang (manifest) overschrijdt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM noch van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf.

Verzoeker betwist dit en wijst op de onzorgvuldigheden in het onderzoek van verweerder dat niet (voldoende) heeft plaatsgevonden.

2.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verwerende partij ab initio niet betwist dat verzoeker ruime belangen heeft op Belgisch grondgebied. De bestreden beslissing vermeldt de partner van verzoeker en erkent de facto het bestaan van een gezinsleven in België. Immers, artikel 8.1. EVRM beschermt niet alleen gehuwde partners, maar ook feitelijke, duurzame relaties kunnen vallen onder de bescherming van dit artikel.

Het valt niet te ontkennen dat er wel degelijk sprake was van een duurzame, affectieve relatie tussen mevr. H.-B. en verzoeker. Immers, de correctionele rechtbank heeft in haar vonnis dd. 22.03.2024 vastgesteld dat de verzwarende omstandigheid ex artikel 410, tweede lid Sw. van toepassing was op de feiten die werden gepleegd door verzoeker.

Deze verzwarende omstandigheid houdt in dat er sprake was van geweld ten aanzien van de partner. Deze verzwarende omstandigheid mag enkel door de strafrechter voor bewezen worden geacht wanneer het slachtoffer:

De echtgenoot is van de dader ofwel ;

De partner is van de dader;

Om te kunnen spreken van “partner” in de zin van artikel 410, tweede lid Sw. moet er cumulatief zijn voldaan aan de volgende voorwaarden:

Samenleving én;

Duurzame affectieve en seksuele relatie;

3.

Dat er wel degelijk sprake was van een duurzame, affectieve partnerrelatie tussen mevr. H.-B. en verzoeker staat dus vast. De correctionele rechter mag deze verzwarende omstandigheid enkel en alleen bewezen achten, wanneer aan al deze voorwaarden werd voldaan.

Gelet op het feit dat deze partnerrelatie voor de gehele incriminatieperiode als bewezen werd verklaard, betekent dit dus dat aan al deze voorwaarden (om te kunnen spreken van een partnerrelatie) nog was voldaan op het moment van het plegen van het laatste feit, met name op 15.1.2024. Tot op deze datum, die

nog zeer recentelijk is, is dus aangetoond dat mevr. H.-B en verzoeker een duurzame, affectieve relatie hadden en samenleefden.

Volledigheidshalve worden er ook foto's van het koppel gevoegd, waarop ook de kinderen van mevr. H.-B. te zien zijn (stuk 8).

Uiteraard is het onmogelijk om aan te tonen dat tussen 15.01.2024 en het nemen van de bestreden beslissing op 29.5.2024 verzoeker samenleefde met mevr. H.-B., daar waar hij gedurende die periode in hechtenis verbleef. Verweerder haalt zelf expliciet aan in de bestreden beslissing dat mevr. H.-B. verzoeker bezocht in de gevangenis. Vermits zij geen gemeenschappelijke kinderen hebben, mag er ook worden uitgegaan van het feit dat zij hem enkel bezocht omwille van de relatie tussen hen beide, die tot op heden nog steeds bestaat.

De duurzame relatie bestaat dus tot op heden nog altijd, waardoor er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de context van artikel 8 EVRM.

4.

Om de inmenging in het gezinsleven te rechtvaardigen wordt er in eerste instantie door verweerder verwezen naar artikel 8.2. EVRM en meer bepaald naar de openbare orde.

Verzoeker zal dit "argument" inzake de openbare orde van verweerder verderop in dit verzoekschrift bekritisieren (zie infra).

Echter, inzake het bestaande gezinsleven werpt verweerder nog enkele bedenkelijke argumenten op in de bestreden beslissing:

"Het feit dat betrokkene aangifte heeft gedaan van het voornemen om te huwen geeft hem geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen met oog op dit huwelijk. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden bovendien te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen

De partner van betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijk zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven. Uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen."

5.

Verzoeker wenst te benadrukken dat verweerder met deze argumentatie aantoont dat hij noch het zorgvuldigheidsbeginsel, noch de motiveringsverplichting heeft gerespecteerd.

Volgende argumenten zijn daarbij bijzonder problematisch:

- 1. Betrokkene kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen met oog op dit huwelijk;*
- 2. Uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden;*

Wat betreft het eerste argument van verweerder, dient specifiek te worden benadrukt dat verweerder zelf een bijlage 13 sexies, ofwel een inreisverbod voor 8 jaar voor het gehele Schengengebied heeft uitgevaardigd tegenover verzoeker.

De kans dat verweerder een visum goedkeurt in de termijn dat dit inreisverbod nog van kracht is (zijnde 8 jaar!!) wordt als niet-bestaande beschouwd door verzoeker.

Wanneer nu reeds wordt besloten door verweerder dat het argument van een duurzaam gezinsleven, terwijl het nog zeer actueel is (de partners zien elkaar nog én hebben tot voor kort samengewoond én er is een aangifte van huwelijk), niet opweegt tegen dat van de openbare orde, dan ziet verzoeker geen hoop in de verkrijging van een visum, nadat de partners dan ook nog effectief van elkaar zijn gescheiden in ruimte en tijd door een inreisverbod.

6.

Het tweede argument van verweerder, is echter het toonbeeld van een niet-afdoende individuele afweging met betrekking tot de belangen van het gezin. Hij stelt immers dat de partner van verzoeker hem perfect kan volgen naar Nigeria, indien zij de relatie wensen voort te zetten. De relatie hoeft met andere woorden niet per se op Belgisch grondgebied te worden verdergezet, aldus verweerder.

Los van het feit dat mevr. H.-B. een duurzaam verblijf in België kent (sinds 2006), bezit zij ook de Belgische nationaliteit sinds 2009. Zij heeft dus al haar belangen in België.

Hoewel verweerder mogelijks gevolgd zou kunnen worden op het vlak van de situatie van mevr. H.-B., die verzoeker inderdaad zou kunnen volgen naar Nigeria, rept verweerder met geen woord over de drie minderjarige kinderen van mevr. H.-B., die allen in België geboren zijn en de Belgische nationaliteit bezitten.

Mevr. H.-B. kan dus niet zo eenvoudig beslissen om België te verlaten om verzoeker te volgen en haar kinderen mee te nemen naar Nigeria, een land dat zij totaal niet kennen. De kinderen zijn thans 12 jaar, 10 jaar en 8 jaar oud. Zij hebben dus al een geheel sociaal leven hier en zijn niet anders gewend dan België.

7.

Verweerder haalt hier een standaardstelling aan (mevr. kan haar partner volgen), hij laat echter na de specifieke omstandigheden van het gezin, meer bepaald de belangen van de kinderen, in overweging te nemen (zij kunnen immers niet zomaar verhuizen).

In tegenstelling tot hetgeen hij beweert, bestaan er dus wel degelijk elementen die ervoor pleiten dat het gezinsleven tussen verzoeker en mevr. H.-B. (en met haar kinderen) alleen in België kan worden voortgezet. Daarbij mag onder andere niet vergeten worden dat de vaders van de kinderen nog altijd in België verblijven en dat de kinderen hun vaders nog altijd zien.

Er is ook een omgangsregeling, zo geeft verzoeker aan in zijn asielinterview (stuk 2).

Zelfs al zou mevr. H.-B. de kinderen willen meenemen, hetgeen absoluut niet in hun belang is, dan kan dit niet zomaar, vermits de vaders van de kinderen natuurlijk ouderlijk gezag hebben en er een omgangsregeling geldt.

8.

Dergelijke motivering “dat het gezinsleven dan maar verdergezet dient te worden in Nigeria” en waarbij verder vooral wordt verwezen naar de schending van de openbare orde, is dus allerminst ‘afdoende’ om te getuigen van een behoorlijke fair balance oefening vanwege de gemachtigde.

Het eenvoudig vaststellen van veroordelingen in hoofde van verzoeker zonder meer betekent niet noodzakelijk dat de verplichtingen in hoofde van het artikel 8 EVRM juncto artikel 74/13 Verblijfswet werden nageleefd en wel integendeel.

Dergelijke oordeelsvorming getuigt enkel van een à charge onderzoek naar de betrokkene, waarbij een omstandige opsomming wordt gegeven van strafrechtelijke antecedenten maar waar geen woord geschreven is over de impact van de beslissing op de partner van verzoeker en voornamelijk op het welzijn en het verder opgroeien van zijn op heden van de jonge kinderen van mevr. H.-B., die volledig afhankelijk zijn van hun moeder.

Door de bestreden beslissing (maar ook het inreisverbod) wordt de relatie tussen verzoeker en mevr. H.-B. letterlijk verscheurd, daar waar het niet van mevr. H.-B. mag worden verwacht dat zij haar kinderen wegrukt uit hun vertrouwde omgeving (dit gaat ook gewoon niet, gelet op het recht van de biologische vaders van de kinderen).

Het inreisverbod zorgt voor de nagel in de doodskist van deze relatie, daar waar er geen reëel perspectief meer bestaat op hereniging in België van de partners, na uitwijzing van verzoeker.

9.

Ieder redelijk denkend mens ziet dat de verzoekende partij bij het uitvoeren van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan ingevolge een inbreuk op artikel 8 EVRM, zeker wanneer ook nog eens een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd. Dit impliceert een jarenlange scheiding tussen beide partners, waarbij de ene partner in de absolute onmogelijkheid verkeert om de andere partner te volgen naar het buitenland en de andere partner niet in de Schengenzone mag komen (behalve wanneer verweerder de “uiterste gratie” zou verlenen om toch een visum uit te vaardigen, al is die kans volgens verzoeker onbestaande).

Verwerende partij heeft in zijn beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft tussen de belangen van de staat enerzijds en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds.

Hij heeft geen rekening gehouden met de concrete situatie van beide partners. De relatie kan enkel in België worden voortgezet, gelet op de minderjarige kinderen van mevr. H.-B.

Over deze kinderen wordt geen enkele keer gesproken in de bestreden beslissing...

Thans wordt door de administratie het argument openbare orde en de door verzoeker gepleegd inbreuken aangewend ter ondersteuning van de bestreden beslissing.

10.

Daarbij dient eveneens verwezen te worden naar (vaste) rechtspraak van het EHRM waar vooreerst precedent werd gesteld in de zaak Boulif t. Zwitserland– 2001.

Bij het beoordelen van de verhouding tussen de plicht van de staat om de openbare orde te beschermen en het recht op een gezinsleven onder artikel 8 EVRM moet worden rekening gehouden met volgende criteria:

De ernst van de feiten, waarbij verzoeker niet betwist dat zijn gedrag tegenover zijn partner absoluut niet door de beugel kon. Zijn partner heeft hem vergeven en zij wensen thans het verleden achter zich te laten.

De lengte van het verblijf van verzoeker op het grondgebied. Verzoeker verblijft sinds 2009 in België. Hij heeft geen binding meer met zijn familie in Nigeria. Sterker nog, zijn eigen familie wil hem doden.

De nationaliteiten en verblijfsstatus van de verschillende gezinsleden. De partner van verzoeker heeft thans de Belgische nationaliteit (sinds 2009) en verblijft reeds sinds 2006 in België. De kinderen van mevr. H.-B., met wie natuurlijk rekening moet worden gehouden, hebben ook allen de Belgische nationaliteit en zijn hier ook allemaal geboren.

Het concrete gezinsleven, de lengte van een relatie en de duurtijd van de affectieve banden. Verzoeker heeft reeds een relatie met mevr. H.-B. sinds juni 2022. De relatie is duurzaam. Zij hebben een aangifte van huwelijk gedaan op 8.8.2023.

Het onderdeel is gegrond.

Tweede onderdeel: wat betreft de werkelijke, ernstige en actuele bedreiging die uitgaat van verzoeker naar de Belgische openbare orde.

11.

Verzoeker is reeds in België sinds 2009 en verblijft quasi-ononderbroken in het Rijk (hij is eenmalig teruggekeerd naar Nigeria, hetgeen van zeer korte duur was, omwille van zakelijke redenen). Hij werd nog nooit eerder veroordeeld voor enig misdrijf tot voor zijn recente veroordeling van 22.03.2024 door de correctionele rechtbank van Gent.

Gedurende zijn verblijf van bijna meer dan 15 jaar (!) heeft zich dus keurig gedragen, tot zijn veroordeling in 2024.

Verzoeker heeft geen andere (ernstige) gerechtelijke antecedenten. Verweerder toont dit ook niet aan in de bestreden beslissing. Bovendien mag dit impliciet worden afgeleid uit de straf die werd opgelegd naar aanleiding van het vonnis dd. 22.3.2024. Verzoeker heeft immers een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor de volledige duur van deze straf (met aftrek van de voorlopige hechtenis). Dit betekent, op basis van artikel 8 van de Probatiewet (wet van 29 juni 1964), dat verzoeker nog nooit eerder tot een hoofdgevangenisstraf van 12 maanden of langer werd veroordeeld (immers, anders zou hij geen straf met uitstel kunnen verkrijgen).

Het is dus duidelijk dat verzoeker zich eerder niet schuldig heeft gemaakt aan (ernstige) strafbare feiten tot aan het meest recente (en enige) correctionele vonnis.

12.

Verweerder motiveert de bestreden beslissing, op basis van redenen van openbare orde, in eerste instantie enkel en alleen door te verwijzen naar de veroordeling omwille van infrafamiliaal geweld dd. 22.03.2024. Daarnaast hanteert verweerder een standaardformulering:

“Dergelijke feiten brengen trauma toe aan het slachtoffer en verhogen het gevoel van onveiligheid in de samenleving. Het gedrag van betrokkene wijst op een agressieve ingesteldheid zonder respect voor de fysieke integriteit van zijn partner, hetgeen zonder meer bedreigend is voor de geïnteresseerde persoon en de openbare veiligheid. Feiten van partnergeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Het gevaar op recidive en mogelijke escalatie is niet denkbeeldig gelet op de ingesteldheid van betrokkene, alsook gelet op het meervoudige van de feiten, zoals daartoe aanwijzingen zijn, en de relationele context ervan.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.”

Dat Uw Raad in het verleden dergelijke formuleringen reeds heeft gehekelde (zie o.a. arrest nr. 223 911 van 11 juli 2019), waarbij quasi-letterlijk dezelfde standaardformulering werd opgeworpen door verweerder:

“[...] dat “gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”. Dit voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”. De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te ‘kunnen’ schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet. De verwerende partij moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de vreemdelingenwet moet de verwerende partij in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving.”

Niet alleen moet de bedreiging ernstig zijn, zij moet ook actueel zijn.

Volgens het Hof van Justitie moet er sprake zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Gaydarov, C 430/10, §33).

13.

Een strafrechtelijke veroordeling volstaat niet om het actuele en voldoende ernstige karakter van de beweerdelijke bedreiging te staven (zie o.a. arrest nr. 183 752 van 13 maart 2017):

“Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.”

Elke wetsovertreding houdt een zekere verstoring van de openbare orde in, maar deze verstoring volstaat an sich niet (zie arrest nr. 183 752 van 13 maart 2017):

“In deze rechtspraak wordt gepreciseerd dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie met name de arresten Rutili, punt 28, en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I 5257, § 66).”

14.

Uw Raad heeft al meermaals benadrukt dat het aan verweerder toekomt om deze afweging te maken en dat hij deze afweging – deugdelijk – moet motiveren.

Wanneer hij van mening is dat dergelijk actueel gevaar voor de openbare orde bestaat, dan moet hij dit staven.

Uw Raad gaf hierbij aan dat zij niet in deze rol van verweerder mag treden als annulatierechter (zie o.a. arrest nr. 223 911 van 11 juli 2019):

“In dit verband wijst de Raad er ook op dat het niet aan de Raad toekomt om op basis van de gegevens van het dossier in het arrest te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).”

Verweerder zelf moet telkens een individuele afweging maken tussen de belangen van de vreemdeling en diens gezinsleven enerzijds en de belangen van de samenleving anderzijds.

Het is daarom noodzakelijk dat verweerder zijn beslissingen afdoende duidelijk motiveert. Om de belangen van de samenleving (omwille van de openbare orde) te laten primeren, moet zij dus aantonen dat verzoeker een actuele en werkelijk ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

15.

Gelet op het individuele karakter van elke afweging, bestaat er geen uniforme beslissingspraktijk, maar eerder een veelheid aan criteria waarmee rekening gehouden moet worden bij de beoordeling van de door verweerder ingeroepen “bedreiging” van de openbare orde.

Uw Raad heeft al veelvuldig criteria meegegeven die nuttig zijn in dit opzicht.

Uw Raad hield in eerdere arresten rekening met onder meer de volgende criteria (zie o.a. arrest nr. 222 941 van 20 juni 2019):

“In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).”

Dit zijn echter niet de enige criteria die van belang zijn.

16.

Zo kan er ook rekening worden gehouden met recidivegevaar, dat in concreto moet worden aangetoond. Het criterium van het tijdsverloop kan hier helaas niet worden ingeroepen in het voordeel van verzoeker.

Verweerder motiveert de bestreden beslissing hoofdzakelijk op de recente veroordeling van verzoeker, waarbij hij het “voordeel” heeft dat de veroordeling van verzoeker effectief recent is, waardoor verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om te kunnen aantonen dat hij is veranderd, daar waar de veroordeling zelf nog geen drie maanden oud is...

17.

Verweerder zal wel willen verwijzen naar het “herhaaldelijke” karakter van de feiten, waarbij twee voorvallen tussen verzoeker en zijn partner bewezen werden verklaard door de correctionele rechtbank van Gent. Verzoeker wenst Uw Raad erop te wijzen dat deze voorvallen in de tijd relatief kort op elkaar zijn gevolgd (met name 09.10.2023 en 15.01.2024) en dat dit geenszins een patroon vormde in deze relatie (of eerdere relaties). Verzoeker tracht hiermee op geen enkele wijze de feiten te minimaliseren, maar wenst er wel op te wijzen dat hij zich niet systematisch schuldig heeft gemaakt aan gewelddaden.

Bovendien mag het ook gezegd worden dat verzoeker al meer dan 15 jaar in België verblijft en nog nooit eerder gerechtelijk veroordeeld werd.

Dit is ook veelzeggend over het karakter van verzoeker.

Hoe dan ook, verweerder toont op geen enkel moment concreet aan dat verzoeker een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Dit werd noch letterlijk, noch impliciet in zijn motivering in de bestreden beslissing opgenomen.

Nochtans moet verweerder bewijzen of minstens aannemelijk maken dat verzoeker in de toekomst opnieuw in de fout zou gaan (zie o.a. arrest nr. 280 947 van 28.11.2022):

“De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.”

18.

Het is verweerder die dit actuele risico moet bewijzen. Het is niet de taak van verzoeker om tegenbewijs te leveren dat hij géén actueel risico voor de openbare orde vormt, als verweerder dit in de eerste plaats niet eens concreet of aannemelijk maakt.

Dit is ook een onmogelijke bewijslast om te leveren. Immers, verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf met gewoon uitstel, niet met probatie-uitstel. Er is dus geen enkele instantie die zich bezighoudt met de inschatting van het recidivegevaar, waardoor hierover geen relevante documenten kunnen worden voorgelegd.

Bovendien werd verzoeker onmiddellijk gearresteerd na het plegen van de strafbare feiten waarnaar verweerder verwijst (immers, aldus verbalisanten was er sprake van een betrapping op heterdaad). Hij heeft in voorlopige hechtenis gezeten totdat het vonnis werd gevelde door de correctionele rechtbank van Gent (periode januari-maart 2024). Daarna werd hij nog altijd niet vrijgelaten, ondanks hij een straf met uitstel had gekregen, vermits hij werd overgebracht naar het centrum voor illegalen (CIB), waar hij tot op heden verblijft. Verzoeker heeft zich met andere woorden niet kunnen "bewijzen" ten aanzien van de maatschappij dat hij een veranderd man is en spijt heeft van zijn daden.

Kortom, noch op basis van documenten, noch op basis van een re-integratie in de maatschappij (hij heeft die kans immers niet eens gekregen) kan hij aantonen dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde (hoewel hij dit niet moet kunnen aantonen, gelet op het feit dat verweerder er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij een actueel gevaar uitmaakt...). Hoe kan een vreemdeling dit anders aantonen...?

19.

Hoewel er in het strafrecht geen plaats is voor vergeving van het slachtoffer van de feiten en dit (in principe) geen impact heeft op de beslissingen van de correctionele rechtbank, is dit wél enorm belangrijk in de context van het verblijfsrecht, vermits hier relationele belangen spelen.

Het is aan de maatschappij om partnergeweld af te keuren, maar het is aan de partners zelf om daarna te besluiten dat zij met elkaar verder wensen te gaan in de relatie.

Wanneer de correctionele rechter zijn taak heeft vervuld en de maatschappelijke afkeuring kenbaar heeft gemaakt, mag verweerder weliswaar nog kenbaar maken dat dergelijke feiten geen plaats kennen in onze maatschappij, maar hij heeft niet het recht om in te grijpen in de relatie en als een soort "tweede beschermer" van de partner (het slachtoffer) op te treden.

Verweerder treedt impliciet wel in deze rol, vermits hij de relatie onmogelijk maakt door de ene partner letterlijk fysiek te (doen) verwijderen van de andere.

20.

Wanneer de partner die het slachtoffer is geworden van dergelijke feiten de relatie verder wenst te zetten is dat zijn/haar goed recht. De vergeving van deze partner is niet doorslaggevend als criterium an sich, maar hiermee mag wel (in het voordeel van verzoeker) rekening gehouden worden in de beslissing met betrekking tot het verblijfsrecht en de beoordeling van het risico voor de openbare orde. In het algemeen dient er rekening te worden gehouden met de houding van de veroordeelde vreemdeling ten opzichte van het slachtoffer (zoals bv. een bemiddeling; zie arrest nr. 205 336 van 14 juni 2018).

Verzoeker verwijst naar een arrest, waarin de vergeving van de partner (hoewel op een langere termijn bekeken/onderzocht in het arrest in kwestie) wel degelijk als positief element werd meegewogen in de beslissing van Uw Raad (zie arrest nr. 250 256 van 2 maart 2021):

"De verzoeker heeft zoals de verwerende partij terecht opmerkt wel nog een veroordeling opgelopen in 2012, doch deze veroordeling was in het kader van intra familiaal geweld. Deze feiten werden gepleegd ten aanzien van de huidige partner van verzoeker. Echter blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker zich sedert deze veroordeling heeft verzoend met zijn partner. Meer nog, na een positief advies van het parket zijn ze in 2018 gehuwd en samen hebben ze inmiddels 4 kinderen. Het is dan ook geheel onredelijk om te verwijzen naar deze veroordeling om thans te stellen dat verzoeker op grond van deze veroordeling nog een actueel gevaar vormt voor de maatschappij."

Verweerder faalt in zijn bewijslast en toont niet aan dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de maatschappij.

Het onderdeel is gegrond.

Derde onderdeel: het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek (artikel 74/14 Verblijfswet)

21.

Verzoeker betwist de bestreden beslissing ten slotte omdat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend op basis van het argument dat er lastens hem een vermeend risico op onderduiken zou bestaan dan wel op basis van redenen van openbare orde (zoals uiteengezet onder onderdeel twee).

Daarbij moet opgemerkt worden dat verzoeker:

opgesloten is (hoe kan hij zich praktisch onttrekken?)

een partner heeft bij wie hij dagelijks aanwezig zal zijn indien hij zou worden vrijgelaten – waardoor hij zeer eenvoudig thuis te treffen is

Dat geheel in strijd met de redelijkheid werd besloten om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Het onderdeel is gegrond.

3.3.3. Kernpunt van verzoekers betoog in een eerste onderdeel van het middel is dat hij sinds 2009 in België verblijft en dat er sinds juni 2022 sprake is van een duurzame affectieve partnerrelatie tussen hem en mevrouw H.-B. die de Belgische nationaliteit heeft. Hij wijst in dit verband op de aangifte van het huwelijk gedaan op 8 augustus 2023, op het bezoek dat hij mocht ontvangen van haar terwijl hij in de gevangenis vertoefde, op de foto's als stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift, op het feit dat hij als een partner aanzien werd door de correctionele rechtbank in diens vonnis van 22 maart 2024 waarnaar de bestreden akte verwijst en dat mevrouw H.-B., die ter terechtzitting aanwezig was, hem ondertussen vergeven heeft voor het partnergeweld gepleegd op haar waarvoor hij veroordeeld werd. Hij stipt vervolgens aan wat in de bestreden akte kan gelezen worden in het licht van artikel 8 EVRM en legt uit waarom bepaalde overwegingen problematisch zijn. Volgens verzoeker heeft verwerende partij nagelaten rekening te houden met de concrete situatie van hem en mevrouw H.-B. met het inreisverbod dat ze ook getroffen heeft en met het feit dat mevrouw H.-B. zomaar niet met haar kinderen die van andere vaders zijn en die ook rechten hebben, verzoeker naar zijn land van oorsprong kan vergezellen om aldaar een gezinsleven verder te zetten.

3.3.4. In de bestreden akte kan gelezen worden:

*“Betrokkene vulde de vragenlijst van de politie met betrekking tot het hoorrecht in op 15.01.2024 en deze van Dienst Vreemdelingenzaken op 22.01.2024. Betrokkene verklaarde sinds 2009 in België te zijn. Hij is in het bezit van een Nigeriaans paspoort, dewelke zich in het gevangenisdossier bevindt. Betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben in België, maar wel andere familieleden, namelijk C.M.S. wonende in Brussel. De aard van de relatie met deze persoon wordt niet nader toegelicht door betrokkene. Na opzoeken kan deze persoon niet worden teruggevonden in de gegevensbank van Dienst Vreemdelingenzaken, althans niet met deze schrijfwijze. Het is dus niet aannemelijk dat deze persoon legaal in België verblijft. Bovendien heeft betrokkene de graad van gezinsleven met deze persoon niet aangetoond noch zijn afhankelijkheid van deze persoon. Betrokkene verklaarde een duurzame relatie te hebben met H.-B. J. wonende te Gent. Zij heeft de Belgische nationaliteit en is tevens het slachtoffer van de feiten waarvoor hij op 22.03.2024 werd veroordeeld. Uit het gevangenisdossier blijkt dat zij hem bezoekt in de gevangenis. Betrokkene heeft op 08.08.2023 een aangifte van huwelijk ingediend bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent met deze dame. **Het feit dat betrokkene aangifte heeft gedaan van het voornemen om te huwen geeft hem geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen met oog op dit huwelijk. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden bovendien te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijk zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven.** Uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het feit dat betrokkene een partner heeft in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Het is opmerkelijk dat de feiten van slagen en verwondingen zijn gepleegd op de partner in kwestie. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Op 19.07.2017 werd er een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekend tussen betrokkene en zijn toenmalige partner, J.S.. Op 06.11.2017 werd deze wettelijke samenwoning geweigerd door het Team Vreemdelingenzaken van de Stad Aalst. Op 06.03.2019 zijn beiden gehuwd in Rotterdam, Nederland. De burgerlijke stand van Aalst weigerde de erkenning van dit huwelijk op 15.04.2019. Gezinshereniging met J.S. werd dan ook logischerwijze op 30.11.2020 geweigerd. Een 2de procedure gezinshereniging werd op 02.06.2022 geweigerd. Gezien de actuele relatie van betrokkene met H.-B. J. zou het aannemelijk moeten zijn dat de relatie met J.S. werd stopgezet. Tijdens zijn interceptie door de politie op 14.01.2024 heeft betrokkene echter verklaard nog steeds een langdurige relatie te hebben J.S.. Tevens blijkt uit een vragenlijst afgenomen door de politie dat betrokkene kinderen, broers en zussen heeft in zijn land van herkomst. Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden niet aangenomen”.*

3.3.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststellingen in de bestreden akte over C.M.S. Deze blijven dan ook overeind. Voor wat betreft de vaststelling *“Tijdens zijn interceptie door de politie op 14.01.2024 heeft betrokkene echter verklaard nog steeds een langdurige relatie te hebben J.S.”*, wijst de verzoekende partij er ter terechtzitting terecht op dat uit een later gehoorverslag van 1 februari 2024 blijkt dat verzoeker verklaard heeft een duurzame relatie te hebben met mevrouw H.-B. Hij houdt in het verzoekschrift ook nergens voor dat hij met deze laatste nog een duurzame relatie heeft. De vaststelling in de bestreden akte *“Gezien de actuele relatie van betrokkene met H.-B. J. zou het aannemelijk moeten zijn dat de relatie met J.S. werd stopgezet”*, is dan ook correct. Voor wat betreft verzoekers relatie met mevrouw H.-B., verweerder maakt in de bestreden akte wel de opmerking dat de feiten van slagen en verwondingen

waarvoor verzoeker veroordeeld is, gepleegd zijn op haar, maar uit de bestreden akte blijkt niet dat verweerder betwist dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw H.-B. De opmerking van de verzoekende partij ter terechtzitting in die zin is dan ook terecht en verweerder kan in zijn nota niet dienstig het tegendeel gaan beweren. Verzoeker brengt voorts niet aan waaruit blijkt dat er sprake is van een gezinsleven tussen hem en de kinderen van H.-B. Ze heeft drie kinderen die eveneens de Belgische nationaliteit bezitten. Verzoeker is hiervan niet de vader zo zegt hij zelf. Ze zijn hier geboren uit twee verschillende vaders preciseert verzoeker en de Raad begrijpt uit het betoog van verzoeker dat hij deze kinderen vermeldt omdat hun vaders nog contacten onderhouden met deze kinderen en een omgangsregeling hebben, waardoor ze zomaar niet H.-B. kunnen vergezellen naar Nigeria. Verzoeker verwacht blijkbaar toch afwegingen op de impact van de bestreden akte op het welzijn van deze kinderen, maar de Raad ziet de grondslag van deze verwachting niet. Het zijn niet verzoekers kinderen, hij toont met louter een foto waarop de kinderen aan een tafel zitten in het bijzijn van hun moeder en de uittreksels uit hun rijksregister, nergens concreet aan dat hij met hen een band heeft die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

3.3.6. Voorts kan de voormelde in het vet aangeduide geciteerde passage (vet aangebracht door de Raad) de bestreden akte schragen voor wat betreft de verplichte afweging die verweerder behoort te maken in het licht van artikel 8 EVRM over verzoekers gezinsleven met mevrouw H.-B. Verzoeker toont met zijn betoog waaronder de overtuiging dat de relatie “*enkel*” in België kan worden verdergezet, niet aan dat in deze passage zijn belangen op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoekers actuele belangen bestaan er in se in om bij zijn partner te blijven, dit terwijl hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. De Raad wijst erop dat de bestreden akte op zich geen verbod inhoudt om het grondgebied opnieuw te betreden. Het staat verzoeker vrij in zijn herkomstland een aanvraag in te dienen om zijn partner te vervoegen. Hierbij kan worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij het niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoeker toont niet concreet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat de organisatie van zijn gezinsleven met mevrouw H.-B. en de banden met de kinderen van H.B. die niet zijn kinderen zijn, vereisen dat hij op het Belgische grondgebied moet blijven. Verzoeker benadrukt dat mevrouw H.-B. zomaar niet mee kan naar Nigeria, maar hij legt niet uit waarom hij niet alleen, zelfs niet tijdelijk, kan terugkeren naar Nigeria. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker een volwassen man van 42 jaar is en dus geacht kan worden aldaar (tijdelijk) zijn streng te trekken, temeer daar verweerder vaststelt in de bestreden akte dat verzoeker “*kinderen, broers en zussen heeft in zijn land van herkomst*”. Verzoeker brengt hiertegen niets in.

3.3.7. Verweerder heeft inderdaad een inreisverbod getroffen ten aanzien van verzoeker maar deze beslissing is nog niet definitief. Mocht dit naderhand toch het geval zijn, dan staat het verzoeker vrij om een verzoek tot opheffing of tot opschorting van dit inreisverbod in te dienen zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet dienstig in het kader van huidig beroep allerlei consequenties verbinden aan een definitief inreisverbod voor 8 jaar en uitgaan van een jarenlange scheiding tussen beide partners en de mogelijkheid om een visum in te dienen zoals een visum met het oog op huwelijk, als onbestaande te beschouwen. In afwachting van de beslechting van het voormelde staat het verzoeker vrij om via moderne communicatiemiddelen contact te onderhouden met zijn partner H.-B.

3.3.8. Al het voormelde houdt in dat de afwegingen (in het vet) in het licht van artikel 8 EVRM de bestreden akte op dit punt kunnen overeind houden, waardoor de overwegingen “*Uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen*” kunnen beschouwd worden als overtoollige motieven. Kritiek op overtoollige motieven kan niet leiden tot een schorsing van de bestreden akte en de Raad gaat er dan ook niet op in.

3.3.9. Ook de overwegingen, “*Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het feit dat betrokkene een partner heeft in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Het is opmerkelijk dat de feiten van slagen en verwondingen zijn gepleegd op de partner in kwestie. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.*” kunnen als overtoollig beschouwd worden

omdat zoals gezegd de afwegingen (in het vet) in het licht van artikel 8 EVRM de bestreden akte op dit punt kunnen overeind houden. Dit geldt des te meer nu verzoeker geval een eerste toelating betreft, nu hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In een situatie van eerste toelating moet geen toetsing gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, wat verweerder trouwens ook benadrukt in zijn nota.

3.3.10. Voor zover verzoeker nog specifieke afwegingen verwacht in de bestreden akte over zijn privéleven in België, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit niet nader toelicht. Het enige dat kan gelezen worden in het verzoekschrift is dat hij in België verblijft sedert 2009 en dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan andere strafbare feiten tot aan zijn correctionele veroordeling voor partnergeweld. Nergens toont verzoeker concreet aan dat er sprake is van zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit voor verweerder hem hier te lande verblijf toe te staan.

3.3.11. Waar verzoeker in een tweede middelonderdeel van oordeel is dat er sprake moet zijn van een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging van de openbare orde, dat dit niet het geval is en dat dit moet leiden tot de schorsing van de bestreden akte, kan hij niet gevolgd worden. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt immers reeds afdoende op het op zich schragend motief dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet). Verzoeker brengt hiertegen niets in waardoor dit motief overeind blijft. Zelfs indien de kritiek op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet (wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden) terecht is, kan dit niet leiden tot een schorsing van de bestreden akte en de Raad gaat er dan ook niet op in. Eenzelfde redenering dringt zich op voor de beslissing van verweerder om aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Er wordt hierbij zowel verwezen naar vaststellingen in het licht van de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (er bestaat een risico op onderduiken) als naar de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (de onderdaan is een gevaar voor de openbare orde). Vermits de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet een op zich schragend motief vormt om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, kan zelfs terechte kritiek op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet niet leiden tot een schorsing van de bestreden akte en de Raad gaat er dan ook niet op in.

3.3.12. Voor wat betreft de toepassing van 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (er bestaat een risico op onderduiken) kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij is opgesloten zodat hij niet kan onderduiken en dat als hij wordt vrijgelaten, hij een partner heeft bij wie hij dagelijks aanwezig zal zijn. Dit is niet meer dan het verkondigen van intenties die niet kunnen getoetst worden. Dit haalt de volgende objectieve vaststellingen niet onderuit op basis waarvan verweerder tot het oordeel komt dat er sprake is van een risico op onderduiken: *“4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22.01.2021 en op 05.07.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. 8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing”*. Dat verzoeker ten slotte van oordeel is dat geheel in strijd met de redelijkheid werd besloten om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, kan bezwaarlijk de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet onderuit halen. ■

Het eerste middel is derhalve niet ernstig.

3.3.13. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting in het licht van artikel 3 EVRM.

Hij betoogt als volgt:

“22.

Het weze dan ook onderstreept dat verweerder alvorens zij een BGV aflevert een mogelijke schending op artikel 3 EVRM op een ernstige wijze dient te onderzoeken a fortiori wanneer het gaat over een persoon die sinds meer dan tien jaar niet meer in het herkomstland heeft verbleven, waardoor hij in een extra kwetsbare positie terecht komt.

Verweerder heeft een verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa v. Italië, §133).

Artikel 3 EVRM – dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen – bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Opgemerkt moet worden dat het beginsel van non-refoulement en het absolute karakter van art. 3 EVRM niet kan worden afgewogen aan de belangen van de openbare orde (EHRM 28 februari 2008, Saadi t. Italië)

23.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (d.i. het zogenaamde Soering-principe) – vaste rechtspraak van het Hof en thans bevestigd in het kader van het gedwongen teruggrijpen van vreemde onderdanen in de zaak EHRM; Cruz Varas t. Zweden, 20 maart 1991). In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Dit is in casu niet gebeurd door verweerder.

24.

Hierbij moet erop worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat.

Overwegende dat de Raad van State via arrest nr. 241.623 dd. 29.05.2018 geoordeeld heeft dat DVZ bij het nemen van een BGV eerst dient te onderzoeken of er een mogelijke schending is van artikel 3 EVRM:

“De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het XIV-37.373-8/9 grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.” (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623)

25.

Ook Uw Raad oordeelde reeds in deze zin in het arrest HADOU Tedros t. Belgische Staat dd. 08.10.2018 (arrestnummer 210 636 dd. 8 oktober 2018):

“De verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds veronderstelt dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet worden doorgevoerd. Een dergelijk bevel houdt immers voor de verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op. In casu is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met een beslissing tot terugleiding naar de grens van de Schengenlidstaten.”

Verweerder heeft het in casu nagelaten om op een grondige wijze artikel 3 EVRM te onderzoeken ALVORENS hij de bestreden beslissing nam.

26.

Verweerder probeert het zich gemakkelijk te maken door te stellen dat zij haar onderzoek grondig heeft gedaan door te verwijzen naar het arrest van Uw Raad dd. 27.5.2024 (nr. 307 228), waarin het beroep tegen de weigering van het CGVS om de vluchtelingenstatus toe te kennen aan verzoeker werd verworpen.

Hij stelt immers expliciet in de bestreden beslissing het volgende:

“Een reëel risico op blootstelling aan een onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden werd niet aangetoond. Op 29.03.2024 heeft betrokkene internationale bescherming gevraagd in het Centrum voor Illegalen van Brugge. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hem uiteindelijk de statuten van subsidiaire bescherming en vluchteling geweigerd op 27.05.2024. Een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden wordt dan

ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Hiermee lijkt verweerder dus aan te geven dat volgende gevolgtrekking aan de orde is:

(1) Omdat Uw Raad in volle rechtsmacht heeft vastgesteld dat verzoeker niet zou voldoen aan de criteria om erkend te worden als vluchteling,

(2) mag verweerder hieruit afleiden dat artikel 3 EVRM niet geschonden werd.

27.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar de expliciete passage uit het arrest waarin de vluchtelingenstatus niet aan hem werd toegekend:

“6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in de thans gevoerde procedure is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan Internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Het staat dus vast dat een eventuele schending van artikel 3 EVRM (hetgeen vooral relevant wordt in de context van uitwijzing) niet werd onderzocht door Uw Raad, noch door het CGVS.

Het is dus, met andere woorden, volledig aan verweerder om dit onderzoek zeer grondig en nauwgezet te voeren.

Om dit aan te tonen moet dit ook blijken uit de motivering die hij geeft in de bestreden beslissing.

In casu faalt verweerder om aan te tonen dat hij zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar het eventuele risico op schending artikel 3 EVRM bij uitzetting.

28.

Verweerder zijn motivering luidt als volgt:

“Hij heeft de eigendommen van zijn familie verkocht om naar België te komen en hier zijn leven uit te bouwen. Hij verklaarde dat als hij terug zou gaan naar Nigeria, hij daar riskeert vermoord te worden omdat hij zijn eigendommen heeft verkocht. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn, namelijk doordat hij daar geen opvang heeft, volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden aannemelijk te maken. Wat betreft de vrees om in Nigeria vermoord te worden omdat hij de eigendommen van zijn familie heeft verkocht, komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van oorsprong zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RVS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Een eventualiteit dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Een reëel risico op blootstelling aan een onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden werd niet aangetoond. [...]”

29.

Verweerder verwijst vooral naar de algemene principes inzake artikel 3 EVRM, zonder deze concreet af te toetsen aan de situatie van verzoeker. Verweerder stelt vast dat enkel “beweringen” niet volstaan om aannemelijk te maken dat hij zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling bij terugkeer. Echter, verzoeker heeft in zijn interview (stuk 2) duidelijk aangegeven dat deze bewijslast voor hem quasi-onmogelijk is, en wel omwille van volgende redenen:

De bewijzen van de verkoop van de familiegronden zijn niet in zijn bezit. Hij heeft immers de akte van de gronden afgegeven aan de nieuwe eigenaren en is met het verkregen geld rechtstreeks naar België vertrokken;

Hij gaf reeds in 2018 al aan dat zijn familie hem wil vermoorden omwille van deze verkoop (zonder hun toestemming), waardoor het verhaal consistent verteld wordt door verzoeker;

Hij heeft, toen zijn vader nog leefde, gehoord dat zijn familieleden hem willen vermoorden. Hij zou dit kunnen oplossen als hij voldoende gelden terugbrengt naar hen, waarna zij in hun gemoederen bedaard zullen zijn. Hij heeft deze gelden echter niet, waardoor het risico nog altijd actueel is.

Hij kon de namen van de “cousins” niet concreet allemaal opnoemen, hetgeen ook niet zo vreemd is. Zijn vader heeft hem destijds ingelicht van het feit dat ze (aan de zijde van de nonkel van verzoeker) hem willen vermoorden, zonder echt concreet te zijn wie de bedreigingen nu specifiek heeft geuit. De broer van zijn vader, D., had twee vrouwen, en had uiteindelijk 10-11 kinderen, die hij niet per se goed kende. Echter, zij zijn woedend, omdat hun familieland werd verkocht door verzoeker. Zij kennen verzoeker uiteraard, maar dat betekent niet dat verzoeker hen allemaal noodzakelijk kent. De dreiging bestaat vanuit die gehele kant van de familie. De vader is er niet meer om de gemoederen te bedaren...

Met die redenen zijn de “cousins” niet naar de rechtbank gestapt. De vader van verzoeker had hen immers beloofd dat verzoeker de gelden zou terugbetalen.

Het verhaal is wel degelijk geloofwaardig en samenhangend. Verzoeker kan onmogelijk materiële bewijzen hiervan voorleggen, doch, de samenhang van zijn verhaal en het feit dat hij dit ook al in 2018 heeft uiteengezet zijn veelzeggend.

30.

In casu moet worden vastgesteld dat door verweerder een uitvoerbare vertrekverplichting opgelegd wordt zonder op een ernstige wijze te onderzoeken of dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Het leidt geen twijfel dat in casu de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State en Uw Raad is de bestreden beslissing onwettig en dient de vasthouding die hieraan gekoppeld werd, eveneens als onwettig beschouwd te worden.

*De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is gegrond.
Het tweede middel is gegrond.”*

3.3.14. In de bestreden akte kan gelezen worden:

“Betrokkene verklaarde diabetes te hebben en een hoge bloeddruk. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Verder verklaarde hij niet naar Nigeria te willen terugkeren. Hij verklaarde dat hij reeds 16 jaar in Europa is en dat hij geen opvang heeft in zijn land van herkomst. Hij heeft de eigendommen van zijn familie verkocht om naar België te komen en hier zijn leven uit te bouwen. Hij verklaarde dat als hij terug zou gaan naar Nigeria, hij daar riskeert vermoord te worden omdat hij zijn eigendommen heeft verkocht. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn, namelijk doordat hij daar geen opvang heeft, volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden aannemelijk te maken. Wat betreft de vrees om in Nigeria vermoord te worden omdat hij de eigendommen van zijn familie heeft verkocht, komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van oorsprong zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Een eventualiteit dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Een reëel risico op blootstelling aan een onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden werd niet aangetoond. Op 29.03.2024 heeft betrokkene internationale bescherming gevraagd in het Centrum voor Illegalen van Brugge. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hem uiteindelijk de statuten van subsidiaire bescherming en vluchteling geweigerd op 27.05.2024. Een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden wordt dan ook niet aangenomen”.

3.3.15. Uit voormelde afwegingen blijkt duidelijk dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met artikel 3 EVRM, en hierbij verzoekers verklaringen betrokken heeft. Uit het voormelde blijkt ook dat verweerder zich duidelijk niet beperkt heeft tot een verwijzing naar het in punt 1.13. vermelde arrest. Tevergeefs leidt verzoeker dit af uit de woorden “dan ook”, in de slotzin “Een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden wordt dan ook niet aangenomen”. Deze slotzin komt na het geheel van de hiervoor geciteerde afwegingen in het licht van artikel 3 EVRM en heeft niet alleen betrekking op het in punt 1.13. vermelde arrest. Verzoeker zoekt duidelijk spijkers op laag water.

3.3.16. Voorts vermocht verweer zeker en vast het in punt 1.13. bedoelde arrest aan te stippen dat twee dagen voor de bestreden akte gewezen werd, gezien verzoeker bij zijn gehoor elementen herhaalde uit zijn asielrelaas. Immers artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of de eerst vermelde bepaling werd geschonden door de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits deze beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan artikel 3 van het EVRM op dan de voormelde. Het is dit wat het in punt 1.13. bedoelde arrest bedoelde met de vermelding, “In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de

bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in de thans gevoerde procedure is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan Internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.” Verzoeker kan dan ook manifest niet gevolgd worden wanneer hij betoogt: “Het staat dus vast dat een eventuele schending van artikel 3 EVRM (hetgeen vooral relevant wordt in de context van uitwijzing) niet werd onderzocht door Uw Raad, noch door het CGVS. Het is dus, met andere woorden, volledig aan verweerder om dit onderzoek zeer grondig en nauwgezet te voeren”.

3.3.17. Verweerder dient bij het treffen van een terugleidings-of verwijderingsmaatregel wel verder na te gaan of dit voor verzoeker een risico op schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt, andere dan in het licht van de geuite en reeds beoordeelde nood aan internationale bescherming. Verweerder heeft hierbij de plicht om rekening te houden met een algemene situatie in het land van oorsprong die de drempel raakt van artikel 3 EVRM, voor zover die hem niet onbekend kan zijn (cfr. de zaak EHRM (GC) 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, waar diverse rapporten van verschillende internationale organisaties voorlagen over de desastreuze situatie in Griekenland op het vlak van de asiel-en opvangprocedure waarvan de Belgische autoriteiten niet onwetend konden over zijn) en die valt buiten de beoordelingscriteria of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. In casu heeft verweerder hierover niet gemotiveerd, maar verzoeker toont ook niet aan dat er sprake is van zulke algemene situatie in het land van oorsprong. Voor de rest heeft de verwerende partij de verplichting om rekening te houden met elementen die verzoeker aanhaalt tijdens zijn gehoor die raken aan artikel 3 EVRM. Blijkens de bestreden beslissing heeft hij zich echter ook van deze taak gekweten. Zoals gezegd heeft verweerder voor wat betreft verzoekers herhaling van elementen van zijn asielrelaas, verwezen naar de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij heeft er echter ook nog aan toegevoegd dat het “aan betrokkene [toekomt] om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van oorsprong zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden”. Verzoeker brengt hiertegen niets in. Evenmin voert hij iets concreets aan tegen de volgende afweging: “Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn, namelijk doordat hij daar geen opvang heeft, volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden aannemelijk te maken”.

3.3.18. Verzoeker koestert blijkens zijn verzoekschrift duidelijk de verwachting dat verweerder nog verdere afwegingen zou maken in het licht van artikel 3 EVRM. Hij voert echter voornamelijk een theoretisch betoog over voormelde verdragsbepaling waarbij allerlei rechtspraak de revue passeert, maar hij maakt nergens concreet welke elementen die zijn zaak kenmerken en waaraan verweerder geen aandacht heeft besteed in de bestreden akte, nog noopten tot een bijkomende afweging.

3.3.19. Huidig beroep kan ten slotte niet dienstig aangewend worden om het in punt 1.13. bedoelde arrest te gaan bekritisieren. De Raad gaat dan ook niet in op de geuite kritiek afgesloten door verzoekers overtuiging dat hij wel degelijk een geloofwaardig en samenhangend asielrelaas had.

Het tweede middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat geen ernstig middel ontwikkeld werd, volstaat om onderhavige vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

M. CLAESEN,

De griffier,

M. CLAESEN

kamervoorzitter,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

M. EKKA